

[Bernhard Baunsgaard]

gennemført. Var det ikke omtrent de ord, de konservative anvendte?

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det er også denne forårskåde optimisme, der prægede hr. Lykketoft, som jeg nok synes vi skal bringe ned til realiteternes verden.

Altså: det, der er sandheden, er, at om nogle få år indbringer loven 15 mia kr. i provenu, og det vil med andre ord sige, at den regering, der ellers skulle fremsætte et finanslovsforslag med et underskud på 120 mia kr., nu kan fremsætte det med et underskud på 105 mia kr. At man rent faktisk vil blive tilskyndet til at føre en mere fornuftig økonomisk politik, hvis underskuddet er 120 mia kr., end hvis det er 105 mia kr., tror jeg al erfaring siger os. Sådan er nu engang mekanismerne, når man skal forhandle såkaldte storpolitiske forlig herinde.

Hr. Bernhard Baunsgaard kom med en redegørelse for, hvordan det hele er baseret på gamle, historiske ting, og så vidt jeg kan se, finder vi den helt afgørende faktor i den redegørelse, der blev givet dér, dybt gemt i bemærkningerne til lovforslaget på side 23 i 1. spalte, sidste afsnit, hvor der står, at renten beregnes på grundlag af gennemsnittet af institutionernes bogførte anskaffelseskurser.

Det vil altså sige, at de obligationer, der ligger i de forskellige ordninger, hvad enten det er hos pengeinstitutter eller forsikrings-selskaber, i vidt omfang er anskaffet i 1978, 1979, 1980, 1981, 1982 under højrenten, og det vil i mange år frem i tiden være noget, der dominerer meget kraftigt, og derfor vil den højrente, der var omkring 1980, slå igennem som den afgørende faktor for, hvad det er, man beskatter, og slet ikke den lavrente, som der indtjenes til på pensionsopsparingsmidler i de kommende år. Det er det, der er sandheden om dette forslag.

Wilhelm (VS):

Det er klart, at de skatteprivilegier, der har knyttet sig til pensionsopsparing, kapitalpensioner, livsforsikringer osv., ikke kunne fortsætte, og for så vidt kan vi, der har hævdet det i årevis, være tilfredse med, at det omsider erkendes også af partier, som har fisket stemmer og væltet regeringer på den mest demagogiske fremturen i det stik modsatte

synspunkt. Først kunne der overhovedet ikke være tale om noget som helst, og så kunne der være tale om lidt for et enkelt års vedkommende, men i hvert fald ikke noget permanent, og nu har man altså forslaget om den permanente ordning. Det hele har man måttet æde i sig.

Vi mener dog, at løsningen burde have været en anden. Vi mener, at den enkle og forståelige og uangribelige løsning var at sidestille disse indkomster med alle mulige andre indkomster, dvs. at fjerne fradraget for indskuddene og at indføre ganske almindelig individuel indkomstbeskatning af rente- og bonustilskrivningerne og så selvfølgelig tage konsekvensen af det og ikke længere beskatte ved udbetalingerne.

Det, forslaget går ud på, mener jeg kan kritiseres på mange leder og kanter. Man friholder afkastet af den ophobning, der allerede har fundet sted under de store privilegiers tid, man friholder forskellige andre ting, som er mere eller mindre velbegrundede og, som vi hørte, mest er resultat af nogle kompromisser, ingen rigtig kan være tilfreds med. Man opgiver den progression, der ville have været, hvis det var som vores forslag. Man afskaffer i øvrigt ikke privilegiet, og man udsætter sig samtidig for en ikke ganske uberegtiget kritik for at have indført en dobbeltbeskatning.

Vi synes ikke, at det er nogen genial løsning.

Jeg ved ikke, om forslaget også kan kritiseres for det, hr. Bernhard Baunsgaard kritiserede det for. Det vil jeg gerne benytte lejligheden til at få uddybet. Hr. Bernhard Baunsgaard foretog en citatudvælgelse her, som var ret speciel. Han oplæste:

»For opsparingsordninger i pengeinstitutter påhviler afgiftspligten derimod den enkelte kontohaver.«

Det skulle være et bevis på, at det er uadministrerbart. Jeg har opfattet det sådan, at det er den næste sætning, som hr. Bernhard Baunsgaard ikke tog med, der forklarer, hvordan det skal foregå i praksis. Den lyder nemlig:

»Det er dog pengeinstitutterne, der opgør afgiftsgrundlaget og indeholder afgiften.«

Jeg vil gerne have bekræftet – eller afkræftet – den opfattelse, at når man overhovedet nævner den enkelte kontohaver her i modsætning til pensionskasserne, er det, fordi